

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Dumineca Tomii.

De: C. Rudnean.

Această zi a Domnului are o adâncă semnificație. Ea e numită după numele acelui apostol al lui Iisus Christos, care s'a îndoit în sufletul său de „Invierea” lui Christos.

Mântuitorul lumii a nviat din morți, dovedind oamenilor puterea dumnezească și făcând să se plinească cele spuse de El până era în viață.

Apostolii erau toți îngrămădiți și stăteau cu ușile încuiate de *frica Iidovilor*, după cum ne spune Evanghelistul Ioan și Iisus li-se arată, spunându-le cuvintele „simple dar grandioase” „*Pace Vouă!*” „Cum m'a trimis pe mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe Voi”... El constituie astfel, în mod oficial, pe continuatorii operei divine. Ni-se spune într'un mod foarte viu și dramatic despre un mic incident, care i-se întâmplă Mântuitorului. Unul dintre apostoli „Toma zis Geamăn”, fiindcă n'a fost prezent când s'a arătat Iisus, a început să fie descurajat și cuprins de o adâncă melancolie, n'a putut crede în Invierea lui Christos. El a răspuns hotărât și cu toată demnitatea: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”...

A protestat, enumerând toate condițiunile ce trebuie să le îndeplinească pentru a fi convins; după ce-și va putea câștiga această experiență personală va crede. Lui îi trebuia o demonstrație palpabilă; desperat, dezolat, el pronunță cuvintele puternice „*eu nu voi crede!*”. Era suprema hotărâre ce și-o ia un om necredincios!

Iată pe Toma cel necredincios, e plin de îndoială, el rânjește, el nu se poate ridica până la sublima contemplare a misterului Invierii lui Christos...

Nu! El e ros de gândul unui act adânc, îi trebuie o senzație palpabilă, o senzație vizuală, numai atunci crede.

O! câți „Toma necredincioși” avem noi azi, ei sunt pretutindeni; 'n toate domeniile îi găsești; ei fac poate din toate categoriile vieții noastre, poartă diferite nume: sunt atești, materialisti, pantești nihilisti, anarhiști; au atât de puțină credință, sunt sceptici întotdeauna, nu cred decât în experiența lor personală.

Dar sunt acte mărețe în lumea aceasta, amintiri dragi, lucruri sublime, dragoste eternă, vieți sfinte, toate acestea nu pot să ne facă necredincioși.

Toate acestea ne întăresc convingerea noastră creștină, că sufletul uman simte puterea dragostei creștine, simte puterea eternității...

Sunt domenii unde ochiul ager al lui Toma necredinciosul nu pătrunde, dar sufletul le simte, sunt florii vieții mistice cari ne spun respicat, că numai după mult sbucium vom putea să ne convingem și să ne convertim ca și Toma necredinciosul.

Mântuitorul Lumii în nespusa-i bunătate a dat posibilitate necredinciosului discipol să se convingă, să numai fie trist ci să creadă.

După 7 zile din nou se arată Mântuitorul și'n mijlocul apostolilor era și Toma. Ca și'n seara învierii Sale, se arată în aceleași condiții, spunându-le „*Pace Vouă!*” Se îndreaptă spre Toma și-i spune: „Adu-ți degetul încoaci și uită-te la mâinile mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta mea; și nu fi necredincios, ci credincios”.

I-a oferit astfel, spontan, realizarea tuturor condițiilor impuse de Toma. Toma era uimit de cele ce văzuse și auzise; el s'a convins și abia putu spune: „Domnul Meu și Dumnezeu Meu”.

Și Toma a văzut și a crezut!

E un act de măreție sufletească, de cuviință adâncă, de reîntoarcere, de căință; el și-a reparat necredința.

Divinul Iisus, supremul psiholog îi spune cu un accent amabil: Tomo pentru că n'ai văzut ai crezut. Ferice de cei-ce n'au văzut și au crezut“.

Un argument mai puternic ca acesta nu poate fi! Aduțevă-ți aminte de necredința sufletului Vostru propriu, câți n'ați avut-o? Momente de îndoială, de adâncă prefacere? De câte ori nu vi s'a arătat Mântuitorul?? Gândiți-Vă un moment la istoria minunată a convertirii dela păgânism la creștinism a lui *Sadhou Sungar Singh* indianul rebel, devenit creștin.

În actele mari de religie, sufletul omenesc „**crede!**“ căci *credința e una din puterile mari ale sufletului* — aceia cari nu o au, sunt perduți; deci — **Credeți și Vă mântuiți!**

Christos a înviat!...*)

Reamintirea celor întâmplare în legătură cu răstignirea, înmormântarea și învierea Mântuitorului Iisus Christos și cercetarea lor cu atenție și suflet descătușat de *toată grija cea lumească*, cu acea curățenie nepătată *nici de umbra gândului pătimăș* așa cum trebuie să fie și cum — dealtfel — ne și învață Biserica, ne face să trecem prin toate felurile de stări sufletești umplându-ne aci de întristare, durere și chiar mânie împotriva nelegiuțiilor necunoscători și neînțelegători ai vremilor mărețe în cari trăiau, aci de mulțumire și bucurie, că dreptatea a triumfat.

Cuprins în vraja amintirii, cu porțile închise pentru orice întâmplare din jurul lui, pierdut în cercetarea și urmărirea suferințelor Fiului Omului, sufletul nostru de îndată ce a ajuns să îndeplinească condițiile de mai sus, trăiește viața nevinovatului copil care ascultă un basm sgu-ditor și care trăiește cu eroul, suferă, se întristează, se mânie cu el, plânge de mila lui, dar se și bucură de mila lui — și ca acelaș copil — a cărui activitate este influențată multă vreme de stările sufletești trăite în timpul povestirii — și sufletul nostru se resimte multă vreme, în activitățile lui, de aceleași stări prin cari trecem odată cu reamintirea pătimirilor Mântuitorului...

În mintea noastră scenele acestea se înfi-ripează, se grupează, clarificând rând pe rând icoane dureroase...

...După răstignire cu încetul se împrăș-tiaseră toți, chiar și fariseii dușmănoși. Cele trei cruci dominau împrejurimile... Liniștea începea să se întindă și să cuprindă totul... Alături câ-țiva ostași se certau neînțelegându-se cum să împartă hainele celui răstignit și mai ales că-mnașa pentru care, spre a curma cearta, au și aruncat sorții... O, Mântuitorule de când te-am părăsit noi!... De câte ori nu te răstignim noi!... Cât de singur te-ai simți în mijlocul nostru!... Iar noi de câte ori nu facem ca soldații cari te-au răstignit, certându-ne și negustorind bu-nurile Tale!...

Dar a trecut și aceasta... La piciorul crucii lui Iisus, copleșiți de durere și slăbiți de emoții și lacrimi, stătea acelaș grup de femei cu mama Lui și cu Ioan... Se făcuse seară și după legea evreiască sărbătoarea și mai ales ziua de Paști pe care o așteptau să înceapă odată cu așter-nerea serii, nu eră permis să găsiască morții neînsmormântați. Dacă n'ar fi fost aceasta, cei de pe cruce puteau să rămână multă vreme pe ele! Dar așa, fariseii au rugat pe Pilat ca să trimită oameni, cari, chiar grăbindu-le moartea, să-i îngroape...

Și le-au sdrobit fluierile picioarelor la cei doi, iar pe Iisus, fiindcă murise, l-au împuns cu sulița...

O, blândule Iisus, nu suferiși tu destule dela ei cât fuseseși viu? Mai trebuia să fii îm-puns în coastă și mort? Dar așa eră rânduit... să înduri toate pentru mântuirea noastră!... Bine, atunci n'au știut, n'au înțeles!... Dar noi azi? De câte ori nu-ți străpungem coasta ta, inima ta, cu faptele, vorbele și gândurile noastre?!

Nici noi nu te cunoaștem? Nici noi nu te înțelegem? Nici noi nu știm?...

...Iosif din Arimateia și cu Nicodim, doi Farisei, dar doi oameni cari iubeau pe Iisus, și cari se temeau să se arate pe față, au cerut dela Pilat ca să-L înmormânteze... Cu multă grije, dar și cu mai multă grabă au coborât pe Iisus de pe Cruce, L-au întășurat cu giulgi curat și L-au pus în mormânt nou într'o grădină în apropiere de locul răstignirii. Acolo l-au pecetluit și au pus custodie Evreii!

Apoi liniștea și-a întins din nou vălul ei... Doar șoaptele păzitorilor ce-o mai întrepuau, dar și atunci cu grije mare, căci, față de cele ce văzuseră, teama îi înfiora și pe ei.

*

A trecut apoi și ziua de Paști. Toți se ve-seliseră. Numai cei ce-L iubiseră pe Iisus și mai ales ucenicii Săi stăteau cuprinși de jale și desnădejde. *Sufletele slabe și minși pușin cu-*

*) Din lipsă de spațiu articolul de față n'a putut apare în N-rul de Paști, și astfel îl dăm publicității abia acum.

prinzătoare nu mai puteau înțelege nimic. Îndoiala își făcea loc în sufletele lor și le răpea orice liniște și speranță. Frica îi oprea să iasă în lume. Sgomotul voioșiei celor cari uitând cele de *ieri*, se bucurau în voce *aci*, pătrundea până la ei mărindu-le teama de a nu fi și ei duși la judecată. Își aminteau toată viața lor dusă împreună cu El. Vindecările minunate, învierile din morți pe cari le săvârșise, stăteau cheazășie că va îndeplini și făgăduința cu învierea. Și totuși... Icoana lui de pe cruce, mort... se înălța peste celelalte... De ce să moară?!... Ca să se plinească Scripturile... Și încet, încet mintea li se lumina și începeau să înțeleagă multe din cele ce nu înțeleseseră până acum...

Și gândurile își urmau firul... *aci* dând năvală, *aci* înșirându-se unul după altul neținând seamă nici de oboseala trupului, nici de ora zi sau noapte... Ce să mai facă ei acum?! Să se împrăștie, să plece fiecare *întru ale sale*, ori să-I aștepte învierea?... Și unii au așteptat, cu ușile încuiate, iar alții au plecat în împrejurimi...

Pe femei le munciau alte gânduri. Cum să rămână înmormântarea *Domnului lor* fără să se împlinească cele cerute de lege și tradiție?! O, suflete simțitoare!... Suflete blânde și miloase!... Aceleaș în toate vremurile!... Cât trebuie să vă fie de îndatorată religia, căci voi în toate timpurile ați fost cele mai bune, cele mai aprige răspânditoare și păstrătoare ale regulilor ei! Cu câtă grijă le sădeți în sufletele copiilor voștri!... Cât bine ați făcut religiei creștine! Câți fi și apărători de seamă ați dat voi în toate vremurile!... Dar toate?! Azi, tot așa sunteți? Păstrați și răspândiți voi *credința și stărnicia în Iisus* ca și înaintașele voastre?! Sunteți voi copile, fecioare, soții și mame ca ele, ca mucenicele, ca mamele model pe cari ni le pune în față ca exemplu Biserica?... Alungați voi somnul, vă trudiți voi, vă sbuciumați voi la gândul că ați călcat sau n'ați împlinit legea și tradiția pusă de Biserica lui Iisus?! Ori sunteți *ficele veacului acestuia*, al minciunii, bărfelii, urii, al ușurătății și destrăbălării?!...

...Fără frică de prigoană ori de moarte, cu sufletul plin de iubire și de chipul lui Christos, ele au plecat să-L vadă și să împlinească legea... O singură teamă avem: cine să le dea piatra de pe mormânt la o parte ca să poată intra! Incolo nimic.

Așa înaintau Duminecă de dimineață de noapte mironosițele femei!... Urcau drumul Golgotei cu ochii spre locul unde era săpat mormântul. Și cele petrecute Vineri luau iar ființă în sufletul lor! Aici, abia mai mergea; aici s'a poticnit; aici s'a odihnit; aici a căzut

sub greutatea crucii... O, Doamne, de ce ai răbdat?!... și lacrimi fierbinți le înceau din nou ochii arși și adânciți de atâta durere și plâns... Iată-le aproape... O, Doamne, piatra prăvălită?!... și cine șede pe ea?... Să fugă?! Dar puteau?... căci spaima le împietrise și pe ele... Dar iată că „vedenia“ vorbește și încă le muștră: *De ce căutați pe cel viu între cei morți? Au nu știți că s'a sculat precum a zis? Mergeți de spuneți ucenicilor lui!* O, Doamne e vis?!... Nu. Este adevărul. Domnul s'a sculat din morți. Domnul a înviat! O, ce bucurie. O, ce sprintene și ușoare erau acum!... A înviat Domnul! A înviat Christos! S'a împlinit prorocirea. ...*Și toată cetatea a aflat...* Puține cuvinte au spus femeile ce fuseseră la mormânt, dar au fost de ajuns ca să le lumineze mintea ucenicilor săi și să le schimbe frica în curaj iar teama și sfiala în îndrăzneala care nu i-a mai părăsit toată viața... Și s'au dus la mormânt și s'au convins că așa eră: **Christos înviase...** *Moartea fusese învinsă, iadul prădat. iar legăturile lui sfărâmate...* Legătura cu Dumnezeu eră făcută, împărăția veșnică se deschisese tuturor cari aveau să-L creadă și să-I urmeze învățătura... Dovadă? Christos înviase. *Învierea Lui* a zdrobit pe diavolul în mulți sălășluit, *Învierea Lui* a schimbat credințele, *învierea Lui* a schimbat fața lumii...

*

Învierea Lui am prăznuit-o noi, zilele acestea, înconjurați de altă înviere: „a naturii“ făptura cuvântului lui care neconținut ne amintește puterea, bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu.

Dar am prăznuit-o noi cum trebuie? Am avut noi înainte de ea durerea apostolilor și a mironosițelor? Am avut noi când am auzit strigându-se: „*Christos a înviat*“, bucuria; învierea și curățenia sufletului lor? A înviat în noi omul cel nou?... Dreptatea, iubirea, mila și dragostea? A înviat în noi tăria și curajul apostolilor? Dar mai avem noi să suferim de pe urma mărturisirii credinții în El? Nu cumva diavolul a pătruns în sufletele noastre — țariniile noastre — și a sădit în ele neghină și spini?... Nu sunt aceste spre pieirea, spre moartea sufletelor noastre? Nu rodesc ele patimi și păcate? Nu răsar ele în calea noastră la tot pasul? Nu presară ele calea ce duce la pierzare? Nu ne atrag ele pe ea cu dulceața lor trecătoare? Nu ne rod ele sănătatea trupului și a sufletului și ne pregătesc mormântul? Nu...?...

Creștine, singurul ajutor, singurul tovarăș de luptă care să-ți ajute la câștigarea victoriei împotriva păcatului din tine, care să te ajute

să te întorci și să fi viu, este învățătura lui Christos cel care a biruit moartea prin învierea Sa. Invierea Lui este scutul, învierea Lui este nădejdea, învierea Lui este biruința. Credința în ea este victoria....
Creștine, Christos a înviat!..

D. Popescu

Din pastoralele arhieresti.

Desprindem din pastoralele arhieresti trimise credincioșilor Bisericii noastre din metropolia Ardealului și Bănătuului la sărbătoarea Invierii Domnului unele pasagii frumoase.

Din Pastorală I. P. S. Sale Arhiepiscopului și Metropolitului Nicolae al Sibiului:

„O, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, câtă lumină ai adus în lume, câtă mângâiere ai revărsat în inimile îndurerate, câtă dragoste ai coborât în sufletele împietrite și câtă credință ai sădit în gândurile îndoite — prin marea și necuprinsa minune a Invierii Tale cei de-a treia zi!

Din bunătatea și iubirea Ta fără de margini față de oameni Te-ai smerit și îmbrăcându-Te în haina pieritoare a trupului omenesc Te-ai pogorât în lume, ca să ne înalți pe noi, nevrednicii, la cerurile Împărăției Tale.

Ai vindecat pe cei bolnavi, ai săturat pe cei flămânzi, ai adăpat pe cei însetoși, ai ridicat pe cei căzuți, și pe cei din întunericul și umbra morții i-ai scos la lumina vieții.

Între ai Tăi ai venit, dar atâția dintre ai Tăi nu Te-au primit. Făcătorii de rele Te-au hulit, Te-au ocărit, Te-au vândut, Te-au scuipat, Te-au bătut, Te-au suit pe Cruce, Te-au ucis, Te-au pogorât în groapă.

Tatăl cel die ceruri însă, din sânul Căruia te-ai născut și Căruia i-ai slujit pe pământ cu credință până la moarte, Te-a încununat cu biruință, înviindu-Te a treia zi și începătură nouă făcându-Te vieții adevărate tuturor celorce se închină cu credință sfintei Invierii Tale“.

*

Din pastorală P. S. Sale a Episcopului Roman Ciorogariu al Orăzii-mari.

„Eu spre aceasta m'am născut și pentru aceasta am venit în lume ca să mărturisesc adevărul. Oricine purcede din adevăr ascultă glasul meu“, zice Domnul Christos.

Acest adevăr este depus în Evanghelia sa, cartea sfântă a religii creștine. În ea vei afla, omule, înțelepciunea lui Dumnezeu descoperită prin Christos. Lasă să pătrundă această înțelepciune dumnezeiască înlăuntrul sufletului tău și vei afla înțelesul divin al vieții tale. Ea îți va

spune că pentru ce te-ai născut și trăiești și tu în lume și va prisosi darul lui Dumnezeu în tine.

Dar Dumnezeu nu numai ne vorbește prin Fiul său în Sfintele Scripturi despre adevărurile religiei sale, ci prin trupul și sângele Fiului Său se sălășluiește în cei ce-l primesc prin sfânta Împărtășanie.

Dacă v'ați da voi seama ce este împărtășania cu trupul și sângele Domnului nostru Iisus Christos, nu v'ați lipsi nici unul de această hrană cerească, nu numai în sfintele posturi, ci în tot decursul anului, căci e pâinea cea de toate zilele a sufletului chinuit de ispitele păcatului.

Ați auzit evanghelia patimilor și a răstignirii. Christos era deja mort pe cruce când soldatul i-a străpuns trupul cu sulița, — și iată minunea: din trupul mort țâșnește sânge amestecat cu apă. E sângele jertfei de ispășire a păcatului strămoșesc, iar apa: izvorul vieții noi prin Christos Domnul. Cine bea din potirul lui Christos, are iertarea păcatelor și viața de veci.

Christos a înviat ca să fie în mijlocul nostru în toate clipele vieții noastre și să nu cădem cu duhul, pierzându-ne sufletul sub povara vieții.

Când vrei binele, dar răul lipit de tine nu te lasă să-l faci, vino la Christos și bea din izvorul iertării păcatelor și al vieții noi; mărturisește-ți păcatele și te împărtășește cu trupul și cu sângele Domnului nostru Iisus Christos, care te reînnoiește. Masa e așternută pentru toți și în toată vremea. Vino și ia duh din duhul lui Christos. Pentru tine a pățimit și a înviat din morți ca să împlinească voia lui Dumnezeu: de a se mântui toți prin Christos“.

*

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Nicolae Ivan al Clujului:

„Veniți să bem beătură nouă, nu din piatră stearpă, ci din izvorul nestrăicăunii, din Christos cel ce s'a înălțat din mormânt, întru carele ne întărim“. (Can. Sf. Paști).

Așa răsună azi duiosul glas al Bisericii și și în același înțeles se îndreaptă și îndemnul Arhierelui Vostru către voi: să plecați mai întăriți din fața altarului la vetrele voastre. Insufletirea pentru sfânta noastră credință, datinile și obiceiurile moștenite din tată în fiu, dragostea pentru legea în care v'ați născut și botezat, să Vă călăuzească neîncetat în calea vieții. Nu uitați nici odată de Dumnezeu.

Precum cu bucurie ați pășit și intrat în această zi mare în casa Domnului, așa pașii voștri să se îndrepteze în fiecare Duminică și sărbătoare, și mai ales către acest Sfânt locaș să Vă îndreptați pașii în ciasuri de zbucium și chin sufletec.

Ajutorul dela Domnul aici îl veți afla și dobândi, ori de câte ori îl veți cere.

Gândurile rele și poftetele păcătoase aici vă vor părăsi, lăsând drum deschis pentru cinste și smerenie în sufletele plecate și cuvicioase.

Aceste sunt, iubii mei, învățătura și povăța noastră de Sf. zi a Învierii Domnului.

Christos a înviat! pentru cel bogat, ca și pentru cel sărac, pentru cel învățat, ca și pentru cel neînvățat“.

*

Din Pastorală P. S. Sale a Episcopului Grigorie Comșa al Aradului:

„Să iai aminte, iubite creștine, că țără de jertfă ești mai puțin decât o floare. Floarea veștejită cel puțin a răspândit plăcuta ei mireasmă până când era cu petalele deschise, dar tu, ce ești oare creștine dacă n'ai jertfit?...

Iubiții Mei! Să jertfim deci și noi din averea, din munca și timpul nostru pentru binele tuturor! Să ne înfrățim la jertfă, iar nu la nemulțumiri. Să înlăturăm din inimile noastre șerpii veninoși ai păcatelor de tot soiul și să jertfim. Căci fără de jertfe nu vom putea înlătura mizeria din lume și nu vom putea satisface trebuințele arzătoare ale sufletelor noastre. Avem nevoie de ridicarea unei catedrale mărețe la centrul Episcopiei noastre, de case culturale, de biblioteci, de case parohiale și câte alte trebuinți cari nu mai suferă amânare.

Aducând jertfele trebuitoare, vom face dovadă că avem o viață cu Dumnezeu, vom dovedi că nu atârnăm decât de cele netrecătoare. Să fim deci gata a dărâma zidul falș al falșei noastre fericiri construită pe ideea greșită că am putea trăi și fără de alții“.

Toma și necredința.

După învierea Sa cea de a treia zi, Mântuitorul, în repetite rânduri, s'a arătat apostolilor și învățăceilor Săi. Uneori îi găsia strânși la un loc în câte o casă cu uși zăvorite, alteori îi întâlnea, chiar numai pe unii dintre ei, mergând pe câte-o poteacă dosnică. Pretutindeni îi găsia tăcuți și chiar înspăimântați. Bieții de ei, dela prinderea învățătorului lor, rămăseseră fără de reazim într'o lume involburată; fără de scut în mijlocul unei mulțimi atârțată la ură și răsbunare.

Niciodată însă, până atunci, Mântuitorul nu-i putu găsi pe toți apostolii Săi adunați deodată la un loc.

Dar odată pe când stăteau iarăș încuiați pentru frica Iudeilor într'o casă, Iisus Christos se ivi din nou în fața lor, găsindu-i pe toți acoli.

Era a opta zi decând îi mai cercetase odată, când însă lipsise unul dintr'ânșii și anume Toma zis și Geamănul.

Acest apostol auzise dela ceilalți, că Domnul a înviat și că venise la dânsii, îndată după învierea Sa, el însă se îndoia de o așa minune. Totuș îl chinuia această veste, și e foarte firesc; Toma văzuse doar toate minunile lui Iisus și pentru acelea crezuse și urmase Lui; viermele îndoelii se furișase însă într'ânsul și începuse să sape groapa necredinței, și deaceea nu credea, că Domnul său a înviat din morți.

Iată-L dar pe Iisus intrând la dânsii! Iisus cel viu și care Dumnezeu adevărat era, îi știe cugetul turburat al lui Toma și deaceea îndreptându-se țintă la el îi zise: „Adu-ți degetul tău încoace și vezi mâinile mele și adă mâna ta și o pune în coasta mea: și nu fi necredincios, ci credincios. Și a răspuns Toma și a zis lui: „Domnul meu și Dumnezeul meu...“ (Io. 20, 27-28)

Peste nouăsprezece s'au scurs veacurile de când numele apostolului Toma se timbrează într'una cu pecetea omului necredincios; Toma însemnând mai puțin ca apostol al credinții, mai puțin decât creștin bun, numele lui flutură pe buzele muștrătoare ale multora, aproape ale tuturor. Și totuș Toma nu era atât de vinovat; numele lui deci nu este al unui om necredincios, ci dimpotrivă! Mântuitorul însuș i-a zis doar lui Toma: **pentru că m'ai văzut pe mine Tomo, ai crezut....**

Toma deci a crezut în învierea lui Iisus Christos. Adevărat, că acest discipol nu crezuse la început în învierea Domnului său, dar el însuș spusese: *de nu voi vedea, nu voi crede*; el n'avusese prilejul să-l vadă pe Iisus cel sculat din morți. Îndată ce l-a văzut, a crezut într'ânsul!

Toma era deci un om practic; un fel de pozitivist al zilelor noastre, dar nicidecum un necredincios. Posteritatea creștină îl cunoaște greșit pe Toma zis Geamănul, deși — adevărul grăind — această posteritate este mai de grabă ea necredincioasă. Și iată de ce.

Pentru că lumea zilelor de acum, care trăește într'o societate organizată pe baze de principii creștine, trăește numai de formă în ele. Prefacerile, marile schimbări în bine, pe care religia creștină le-a adus în lume — după ivirea și respective intronizarea sa la locul de cinste — sunt astăzi de nimeni contestate; dar nici odată ca astăzi, ele n'au fost numai searbădă formă, hibridă fațadă a unei vieți lipsite de orice simț creștinesc, furișată în organizarea și viața socială a popoarelor lumii, pretins creștină. Și atunci ce folos de aceasta?! Ce folos de-o pildă că Biserica lui

Christos face din cununie Taină sfântă, care unește bărbatul și femeia pe viață și pe moarte, dacă divorțurile sporesc îngrozitor, iar păcatul desfrâului își mărește ogorul morții? Ce folos și ce rost mai au biserică, porunci și sfaturi dacă acestea n'au cui grăi și lipsește cine să le asculte?!... De ce a mai venit Mântuitorul pe lume, dacă noi departe de a iubi pe vrăjmașul, dușmanim de moarte pe fratele nostru, tărându-l în fața judecăților?! „Adevărul creștinesc e ignorat. În relațiile lor oamenii întăresc tot mai mult dovada unei absențe a sentimentului creștinesc... Vai! Biblia! Cine o mai răsfoiește, cine dintre conducătorii acestei omeniri cunoaște litera ei?...”

Acestea le scria nu de mult un distins ziarist creștin, și scriind așa, cu drept cuvânt constata, că „îi lipsește societății actuale educația creștinească, tocmai în momentele cele mai critice.” Și mai zice celebrul Giovanni Pappini, că *n'a fost încă epocă, care să se fi depărtat mai mult de Christos ca cea de-acum și care totuși să fie conștientă așa de mult la ajutorul Aceluia.*

Creștinul este dar numai de formă creștin, în sufletul lui este chaos ori nu este nimica; departe de a fi credincios convins și bun aderent al religiei sale, el este fățarnic și necredincios!

De aceea dar creștini ai vremurilor de acum și de totdeauna, nu atribuiți bietului Toma un păcat pe care el nu l-a avut, dar care, în mare măsură vă stăpânește pe voi, și acesta pentru că bine zice sf. apostol și evanghelist Matei (Cap. VII, 3): *ce vezi stercul cel ce este în ochiul fratelui tău, iar bârna care este în ochiul tău nu o simți?*

ȘTIRI

Locale.

În săptămâna Patimilor Domnului credincioșii din orașul nostru s'au apropiat de biserica lor — parese — mai mult ca într'alți ani.

Așa, ziua de *Vineri*, ziua de tristețe a toată creștinătatea a adunat la biserica catedrală mare mulțime de popor, care a asistat la punerea în mormânt a Domnului Christos, săvârșită la orele 2 d. a. După sfânta evanghelie P. O. D. protopresbiter Romul G. Ancușa, consilier referent eparhial, talmăcind însemnătatea celor trei cruci de pe Golgotha, a rostit o sgu-duitoare cuvântare, care s'a terminat cu îndemnul de a-i urma crucii lui Christos.

Duminecă noaptea la orele 2 și jumătate clopotele au vestit, în sfârșit, lumii creștine *Învierea*. Minu-

nata serbătoare a biruinții lui Christos Dumnezeu asupra morții, s'a început prin eșirea la Crucea din Piața Mare, unde, după intonarea tropariului *Învierii*, o companie de vânători a dat salvele de onoare.

Asistența s'a înapoiat în urmă iarăș la biserică, unde înălțatoarea slujbă de *Înviere* s'a continuat până la orele 6 dimineața.

Ca și la *Înviere*, la liturgie au servit aceiași preoți și anume P. O. D. protopresbiter Romul G. Ancușa, presbiterii Gheorghe Noaghea, Liviu Cornean și Petru Bancea, ajutați de diaconul Teodor Roșca. Deosebită impresie a produs cetirea sfintei evanghelii dela Ioan în cele trei limbi pe lângă cea românească. La priceasnă protopresbiterul Romul G. Ancușa a dat cetire prea frumoasei Pastorale a P. S. Sale Episcopului diecezan, care a sintetizat cuvintele de bucurie duhovnicească simțite la *Învierea Domnului*, cuvinte cu cari P. S. Sa *ne-a cercetat la aceasiă luminată și sfântă sărbătoare...*

Luminosul nimb al acestor zile de sărbătoare a fost ridicat îndeosebi de cântările „Corului catedral” care în toate privințele s'a dovedit bine pregătit, și condus cu deplină măiestrie.

În capela dela reședința episcopescă, P. S. Sa Episcopul nostru a săvârșit însuș sfânta liturgie, ajutat fiind de preotul Gheorghe Noaghea și diaconul episcopesc Teodor Roșca.

Luni, a doua zi a ss. Paști s'a făcut procesiune, împreună cu sfințirea apei mici, la cimitirul de sus. Aici s'au înălțat totodată rugăciuni pentru fericita odihnă a celor morți.

Distincție. P. S. Sa Episcopul nostru diecezan, din prilejul luminatei sărbători a *Învierii Domnului*, a binevoit a distinge cu brâu roșu pe următorii preoți binemerituoși: *Ioan Oprea* din Doman, *Simeon Blajovan* din Hodoș, precum și pe diaconul episcopesc *Teodor Roșca*. Felicitări!

† **Emanuil Ungureanu**, marele Român bănățean a adormit în Domnul în ziua Bunevestiri, în al 83-lea an al vieții sale pline de fapte mărețe. Avocatul din Timișoara, în timpul din urmă fost senator, inspector cultural etc. a fost întreaga sa viață, un neîntrecut sprijinitor și promovator al tuturor intereselor românești; a ajutat cu cuvântul și mai ales cu fapta mulți tineri studioși diu Banat, împreunându-și prin aceștia numele său cu numele marilor mecenafi ai românismului. Biserica ortodoxă încă a avut un vajnic apărător și susținător în marele defunct.

Dumnezeu să-l răsplătească pentru faptele sale bune, odihnindu-l cu drepții Săi!

Fuzlonarea școlii normale confesionale ortodoxe din Arad cu școala normală de băieți de Stat din Arad s'a ratificat prin deciziunea d-lui ministru al instrucțiunii. Administrația, controlul și organi-

zarea școalei normale fuzionate se va face conform legii pentru școalele normale ale statului. Numirea profesorului de religie se va face de Minister, cu asentimentul Prea Sfințitului Episcop ortodox al Aradului, care are și dreptul de control spiritual în ceea ce privește învățământul religios din școală.

Din lumea muzicală. Sâmbătă în 9 Martie a avut loc o audiție muzicală dată de Conservatorul de muzică și arta dramatică din Cernăuți la care s'au produs cele mai bune eleve ale Doamnei profesoare Silvia Căpățână. Despre domnișoara Elena Piticariu, elevă cunoscută în părțile noastre, scrie Viitorul: cea mai înzestrată muzicalmente a stilizat cu oarecare personalitate piesa din autorii: Albeniz, Mateo, Ferrer și Ludovico Roucolli". Felicităm pe dragălașa noastră compatriotă și îi dorim un viitor strălucit.

Direcțiunea Generală P. T. T., a hotărât, că începător dela 8 Aprilie a. c. coletele externe să se vămuiască cu formalitățile reduse la declarațiunea de import model 10, astfel că un colet poștal să poată fi predat destinatarului vămuit gata, cel mai târziu a doua zi după sosirea lui.

În acest scop s'au reziliat toate autorizațiunile expeditorilor de pe lângă biurourile poștale de vămuire, rămânând că începător dela menționata dată, personalul oficiilor poștale de vămuire să deschidă coletele în prezența taxatorilor vamali, cari vor aplica taxele după metodele de vămuire ale bagajelor călătorilor ce intră în țară.

CONCURSE.

Pentru întregirea postului de diacon parohial în Logoj, se publică concurs cu termen de 30 de zile socotit dela prima publicare în Foaia Diecezană, pe lângă următoarele:

Emolumente

1. Sesiunea diaconală constătoare din circa 22 jughere.
2. Venitul stolar uzitat.
3. 18.000 Lei anual pentru propunerea religiei la școala primară de băieți și fete din loc și anume pentru 18 ore săptămânal; Onorarul acesta se plătește deocamdată din cassa cultului, iar când statul ar sistematiza un post de catihet la școala primară, obligamentul comunei bisericești încetează.
4. Onorar de 6000 Lei anual din cassa bisericii pentru purtarea agendelor notariale ale Consiliului și adunării parohiale.
5. Onorar de 4000 Lei pentru 20 cuvântări bisericești (de fiecare predică 200 Lei).

Recurenții trebuie să dovedească că au cvalificațiune de cl. I.

Dat din ședința Consiliului parohial ținută la 30 Decemvrie 1928.

Dr. Aurel Mihaescu

v. președinte

2--3

Petru Laiieșiu

notar

În conșlegere cu oficiul protopresb. *Dr Aurel Mihaescu*

*

În urma renunțării preotului Isidor Saberca la parohia din Deliblata în baza ordinului Venerabilului

Consistoriu diecezan Nr. 5820 B. 1928 respective Nr 7354 B. ex 1928 se escrie concurs pentru ocuparea postului de paroh la parohia de cl. primă din Deliblata cu termen de 30 zile dela prima publicare a concursului.

Emolumente

1. Sesiunea parohială de 34 jugh. pământ arătoriu după care noul ales preot are să solviască darea erarială, eculivalentul, și impozitul comunal.

2. Birul și stola uzitată.

Nefiind locuință parohială preotul ales se va îngriji de locuință, dar nu poate pretinde bani pentru locuință.

Recurenții sunt poffiți a-și înainta documentele de competare Prea On. Dōmn Ioan Murgu protopresbiter în Satul-nou, însă adresate comitetului parohial din Deliblata.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poffiți a se prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare în capele din Deliblata spre a-și arăta desteritatea în oratoria bis. și cântările bisericești, însă numai cu prealabila încuviințare a protopresbiterului concernent și nu în ziua alegerii.

Deliblata din ședința comitetului parohial ținută în 12 Februarie 1929.

Ioan Jeravlev

not. com. par.

2--3

Dușan Iancia

v. preș. com. par.

În conșlegere cu mine: *Ioan Murgu* protopresbiter.

AVIZ!

Se aduce la cunoștință, că am instalat în orașul **Caransebeș**, Str. Orșovei No. 159 în casele (fost BREIT LUDOVIC) azi proprietatea D-lui **Bojin Ion**, o

Mașină de dărăcit și pieptenat lâna cu motor electric.

Se lucrează bine și effin. — Cumpărăm și vindem lâna de tot soiul, spălată și căerită, bună pentru tors.

Cu toată stima

Ioan Șerbănescu.

Rugăm pe D-nii Preeți, Invățători și Primari, să binevoiască a aduce la cunoștința Onor. Public dela sate acest aviz important, fiind mai mult în interesul Onoratului Public dela sate. =====

Industria Forestieră Mehadia S. A. Caransebeș.**CONVOCARE.**

Domnii acționari ai societății „Industria Forestieră Mehadia s. a.” în Caransebeș sunt invitați la

adunarea generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș la 16 Aprilie 1929 orele 12 a. m. în localul „Primei Bănci Grănicerești s. a.” în Caransebeș.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea adunării generale, designarea grefierului și a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
2. Bilanțul anual: raportul Consiliului de Administrație și al Consiliului de cenzori. Darea absolutului pe anul de gestiune 1927/1928.
3. Alegerea unor membrii în consiliul de administrație.
4. Alegerea Consiliului de Cenzori.
5. Propuneri referitoare la modificarea unor articole din statutele societății.
6. Propuneri în sensul statutelor.

Caransebeș, la 2 Aprilie 1929.

Consiliul de administrație.

N. B. Domnii acționari cari voesc a participa la adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiat sunt rugați în sensul statutelor a depune acțiunile la „Prima Bancă Grănicerească s. a.” în Caransebeș și la Banca Generală de Credit Sucursala Timișoara.

Activ		Contul Bilanț la 30 Iunie 1928.		Pasiv	
Investițiuni		10363281 --	Capital social		6000000 --
Diferite articole de uzină		426592 62	Creditori		5482012 12
Inventar: 3162 m. lemne de foc în pădure		316200 --			
Pierdere		375938 50			
		11.482012 12			11.482012 12

Pierdere		Contul Pierdere și Profit la 30 Iunie 1928		Profit	
Cheltuieli de administrație		150947 --	3162 m. lemne de foc în pădure		316200 --
Asigurări		57021 --	Pierdere		375938 50
Salariul funcționarilor		367416 --			
Asigurări sociale		37945 50			
Exploatarea lemnului de foc		71951 --			
Impozite		6858 --			
		692138 50			692138 50

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Ilie Orzescu
președinte.

Pentru Contabilitate:
Orzescu Stancia

D. Laitin

Szana

Schiller

Dr. Fränkl

Dr. Löffler

T. Călușan

G. Popovici

Klotz

Oprea

Verificat și găsit de noi în conformitate cu registrele:

C E N S O R I:

Klein

Dr. Capețianu

Călușan

Dulcu